Een beer genaamd Paddington

Michael Bond

Een beer genaamd Paddington

Met originele illustraties
van Peggy Fortnum

moon

Oorspronkelijke titel A *Bear Called Paddington*
Oorspronkelijk uitgegeven door William Collins Ltd UK
© Michael Bond, 1958
© Vertaling uit het Engels Mariska Hammerstein, 1997
(herzien 2014)
© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2014
© Illustraties Peggy Fortnum, 1958
Omslagillustratie Peggy Fortnum
Omslagontwerp Peter de Lange
Typografie Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2245 4
ISBN 978 90 488 2246 1 (e-book)
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Inhoud

Zorg a.u.b. goed voor deze beer 7
Een beer in bad 23
Paddington in de metro 39
Winkelgedoe 57
Paddington en de 'oude meester' 75
Een bezoek aan het theater 93
Het avontuur aan zee 111
De grote verdwijntruc 129

Zorg a.u.b. goed voor deze beer

Meneer en mevrouw Brown zagen beertje Paddington voor het eerst op een station in Londen. Zo kwam het dat hij zijn, voor een beer ongebruikelijke naam kreeg, want het station heette Paddington.

Meneer en mevrouw Brown waren daar om hun dochter Judy af te halen. Ze zat op een kostschool en kwam die dag naar huis voor de grote vakantie. Het was een warme zomerdag en het station was vol met mensen die naar zee wilden. Conducteurs bliezen op hun fluitjes, taxichauffeurs toeterden en overal renden mensen met hun koffers en tassen. Alles bij

elkaar was er zoveel lawaai dat meneer Brown, die hem als eerste zag, het een paar keer tegen zijn vrouw moest zeggen voor ze hem hoorde en begreep.

'Een béér? Op station Paddington?' Mevrouw Brown keek haar man verbaasd aan. 'Doe niet zo raar, Henry. Dat bestaat toch niet!'

Meneer Brown zette zijn bril wat hoger op zijn neus. 'Toch wel,' zei hij. 'Ik zag hem heel duidelijk. Hij zat daar, achter die postzakken. Hij had een nogal rare hoed op.'

Zonder haar reactie af te wachten, pakte hij zijn vrouw bij de arm en trok haar met zich mee door de mensenmassa. Ze kwamen langs een koffieautomaat en een boekwinkeltje en liepen ten slotte door een opening in een stapel koffers naar het kantoor Gevonden Voorwerpen.

'Daar is-ie dan,' kondigde meneer Brown triomfantelijk aan. 'Ik zei het je toch!'

Mevrouw Brown keek in de richting waarin hij wees en zag een klein, harig ding ergens in de schaduw. Het zat op een kleine koffer en om zijn nek hing een kaartje waar iemand iets op had geschreven. Het koffertje was oud en gedeukt en op een van de zijkanten stond in grote letters: NODIG VOOR OP REIS. Mevrouw Brown pakte haar man vast en riep: 'Maar Henry, ik geloof dat je gelijk hebt. Het is echt een beer!'

Ze bekeek hem een beetje beter. Het leek een bijzonder soort beer. Hij was bruin van kleur, een nogal

vies tintje bruin, en hij droeg een uiterst merkwaardige hoed met een wijde rand, precies zoals meneer Brown had gezegd. Van onder de rand staarden twee grote, ronde ogen naar haar terug.

Omdat hij dacht dat er iets van hem werd verwacht, stond het beertje op. Hij nam beleefd zijn hoed af, waardoor er twee zwarte oren tevoorschijn kwamen. 'Goedemiddag,' zei hij met een helder stemmetje.

'Eh... goedemiddag,' antwoordde meneer Brown aarzelend. Het bleef even stil.

Het beertje keek hen onderzoekend aan. 'Kan ik iets voor jullie doen?'

Meneer Brown was even van zijn stuk gebracht. 'Nou... nee. Eh... eerlijk gezegd vroegen we ons af of we iets voor jóú konden doen.'

Mevrouw Brown boog naar hem over. 'Je bent wel een erg kleine beer,' zei ze.

Het beertje zette een hoge borst op. 'Ik ben een heel zeldzaam soort beer,' zei hij gewichtig. 'Waar ik vandaan kom, zijn niet zoveel beren als ik.'

'En waar is dat dan?' vroeg mevrouw Brown.

De beer keek voorzichtig om zich heen voor hij zei: 'De donkere binnenlanden van Peru. Ik mag hier eigenlijk helemaal niet zijn. Ik ben een verstekeling!'

'Een verstekeling?' Meneer Brown ging wat zachter praten en keek geschrokken over zijn schouder. Hij verwachtte al half dat er een agent achter hem stond,

met een pen en notitieboekje om alles op te schrijven wat hij hoorde.

'Echt waar, hoor,' zei het beertje. 'Ik ben geëmigreerd, ziet u.' Hij keek even heel verdrietig. 'Ik heb altijd bij mijn tante Lucy in Peru gewoond, maar ze moest naar een tehuis voor bejaarde beren.'

'Peru? Bedoel je dat je helemaal in je eentje uit Zuid-Amerika bent gekomen?' riep mevrouw Brown verbaasd.

De beer knikte. 'Tante Lucy wilde altijd al dat ik zou emigreren als ik eenmaal oud genoeg was. Daarom heeft ze me Engels leren spreken.'

'Maar wat heb je onderweg gegeten?' vroeg meneer Brown. 'Je zult wel uitgehongerd zijn.'

De beer knielde naast zijn koffer en deed die open met een sleuteltje dat om zijn nek hing. Hij haalde er een bijna leeg glazen potje uit. 'Ik heb marmelade gegeten,' zei hij nogal trots. 'Beren houden van marmelade. En ik heb in een reddingsboot gezeten.'

'Maar wat denk je nu te gaan doen?' vroeg meneer Brown. 'Je kunt toch niet op station Paddington blijven zitten in de hoop dat er iets gebeurt?'

'O, ik red me wel, denk ik.' De beer stopte het potje in zijn koffer terug. Terwijl hij daarmee bezig was, las mevrouw Brown gauw wat er op het kaartje om zijn nek geschreven was. Er stond eenvoudig:

ZORG A.U.B. GOED VOOR DEZE BEER, BEDANKT.

Ze draaide zich om naar haar man en zei smekend: 'O, Henry, wat moeten we dóén? We kunnen hem hier toch niet achterlaten? Er kan van alles met hem gebeuren. Londen is zo'n grote stad. Zeker als je niet weet waar je naartoe moet. Kan hij niet een paar dagen bij ons blijven?'

Meneer Brown aarzelde. 'Maar Mary, liefje, we kunnen hem niet meenemen... Dat gaat toch zomaar niet. Ik bedoel...'

'Je bedoelt wát?' Mevrouw Brown klonk vastbesloten. Ze keek naar het beertje. 'Hij is werkelijk heel lief. Hij zou zo'n leuk vriendje voor Judy en Jonathan zijn. Al is het maar voor een poosje. Ze zouden het ons nooit vergeven als ze wisten dat we hem hier hadden achtergelaten.'

'Het lijkt me toch allemaal wel erg ongewoon,' zei meneer Brown, die nog steeds twijfelde. 'Er is vast een wet die dit verbiedt.' Hij hurkte naast het beertje neer. 'Zou je bij ons willen blijven?' vroeg hij. 'Ik bedoel,' voegde hij er haastig aan toe, want hij wilde de beer niet beledigen, 'als je tenminste niets anders van plan was.'

Het beertje maakte een luchtsprong waarbij zijn hoed van opwinding bijna afviel. 'O, ja, alstublieft. Dat zou ik heel erg leuk vinden. Ik hoef nergens anders naartoe en iedereen hier heeft zo'n vreselijke haast.'

'Heel goed, dat is dan afgesproken,' zei mevrouw

Brown voor haar man van gedachten kon veranderen. 'En je kunt elke morgen marmelade bij het ontbijt krijgen, enne...' Ze probeerde nog iets anders te bedenken wat beren heel lekker zouden vinden.

'Elke morgen?' De beer keek alsof hij zijn oren niet kon geloven. 'Thuis kreeg ik het alleen bij speciale gelegenheden. Marmelade is heel duur in de donkere binnenlanden van Peru.'

'Dan krijg je het elke morgen, te beginnen met morgenochtend,' vervolgde mevrouw Brown. 'En honing op zondag.'

Er gleed een bezorgde uitdrukking over de snuit van de beer. 'Gaat het erg veel kosten?' vroeg hij. 'Ik heb namelijk niet zoveel geld, begrijpt u?'

'Natuurlijk niet. We denken er niet over om je iets te laten betalen. We zien je als een lid van de familie, nietwaar Henry?' Mevrouw Brown wilde wat bijval van haar man.

'Natuurlijk,' zei meneer Brown. 'Trouwens,' voegde hij eraan toe, 'als je dan toch met ons mee naar huis gaat, wordt het tijd dat je onze namen kent. Dit is mevrouw Brown en ik ben meneer Brown.'

De beer nam beleefd zijn hoed af. Hij deed het zelfs twee keer. 'Ik heb eigenlijk geen naam,' zei hij. 'Alleen een Peruaanse naam die niemand zal begrijpen.'

'Dan is het beter dat we je een Engelse naam geven,' zei mevrouw Brown. 'Dat lijkt me wel zo gemakkelijk.' Ze keek in het rond of ze op het station een idee

kon krijgen. 'Het moet een heel bijzondere naam zijn,' zei ze peinzend. Terwijl ze dat zei, liet een trein die op een van de perrons stond een luid getoeter horen. 'Ik weet het al!' riep ze toen. 'We hebben je op station Paddington gevonden, dus noemen we je Paddington!'

'Paddington!' Het beertje herhaalde het een paar keer om er zeker van te zijn. 'Het is wel een lange naam, hè?'

'Heel bijzonder,' zei meneer Brown. 'Ja, Paddington is een heel leuke naam. Paddington zal hij heten.' Mevrouw Brown stond op. 'Heel goed. Zo, Paddington, ik moet onze dochter Judy van de trein halen. Ze komt thuis voor de vakantie. Je hebt zeker heel veel dorst na die lange reis. Waarom ga je niet met meneer Brown naar het restaurant, dan krijg je van hem een kopje thee.'

Paddingtons tong ging langs zijn lippen. 'Ik heb héél erge dorst,' zei hij. 'Van zeewater krijg je een ontzettend droge mond.' Hij pakte zijn koffer, trok zijn hoed stevig over zijn hoofd en wuifde met een pootje beleefd in de richting van het restaurant. 'Na u, meneer Brown.'

'Eh... dank je wel, Paddington,' zei meneer Brown.

'Zeg, Henry, pas goed op hem,' riep mevrouw Brown hem nog na. 'En in 's hemelsnaam, als je even de tijd hebt, haal dan dat kaartje van zijn nek. Hij ziet eruit als een postpakketje. Als iemand hem zo ziet,

wordt hij straks nog in een bestelbusje gestopt of zo.'

Het was heel druk in het restaurant, maar meneer Brown vond in een hoek nog net een lege tafel met twee stoelen. Door op een van de stoelen te gaan staan, kon Paddington precies zijn pootjes op het glazen tafelblad leggen. Nieuwsgierig keek hij om zich heen, terwijl meneer Brown thee en gebakjes ging halen. Toen Paddington al die etende mensen om zich heen zag, voelde hij pas goed dat hij honger had. Er lag een half opgegeten broodje op tafel. Maar net toen hij het wilde pakken, kwam er een serveerster die het in een afvalbak gooide.

'Zoiets moet je niet willen eten, lieverd,' zei ze, terwijl ze hem een vriendelijk klopje op de rug gaf. 'Je weet niet wie erin gebeten heeft.'

Paddington had zo'n honger dat het hem niet echt kon schelen wie er van het broodje had gegeten, maar hij was te beleefd om iets te zeggen.

'Zo, Paddington,' zei meneer Brown en hij zette twee dampende kopjes thee en een schaal gebakjes op tafel. 'Wat dacht je hiervan?'

Paddingtons ogen begonnen te glimmen. 'Dat ziet er lekker uit,' riep hij, maar intussen keek hij wat ongelukkig naar de thee. 'Ik denk alleen dat het erg moeilijk wordt om thee uit een kopje te drinken. Meestal blijft mijn neus erin steken, of soms valt de rand van mijn hoed in de thee en dat geeft er een raar smaakje aan.'

Meneer Brown aarzelde. 'Misschien is het beter dat je mij je hoed geeft. Ik zal de thee op het schoteltje gieten. Dat hoort eigenlijk niet, maar ik denk niet dat iemand het voor deze ene keer erg zal vinden.'

Paddington zette zijn hoed af en legde die voorzichtig op tafel, terwijl meneer Brown de thee op Paddingtons schoteltje goot. Het beertje keek verlangend naar de gebakjes, en vooral naar die ene waar een heleboel slagroom en jam op zat. Meneer Brown zette die op een bordje voor hem neer.

'Hier, Paddington, deze is voor jou,' zei hij. 'Het spijt me dat ze er geen met marmelade hadden, maar deze zijn bijna net zo lekker.'

'Ik ben blij dat ik geëmigreerd ben,' zei Paddington en hij strekte zijn pootje uit om het bordje dichter naar zich toe te kunnen trekken. 'Denkt u dat het iemand zou storen als ik boven op de tafel ging staan om het gebakje te eten?'

Voor meneer Brown iets kon zeggen, was Paddington al op de tafel geklommen en drukte met zijn pootjes stevig op het gebakje. Het was nogal groot, het was het grootste en kleverigste gebakje dat meneer Brown had kunnen vinden. In een paar seconden zat de helft ervan al tussen Paddingtons snorharen.

De mensen om hen heen begonnen elkaar aan te stoten en in hun richting te kijken. Meneer Brown wenste in stilte dat hij een gewoon broodje voor Paddington had genomen, maar hij wist niet veel van be-

ren af. Hij roerde in zijn kopje en keek naar buiten met een uitdrukking op zijn gezicht alsof hij elke dag met een beertje op station Paddington thee dronk.

'Maar Henry!' Het stemgeluid van zijn vrouw bracht hem weer bij de mensen. 'Henry, wat doe je toch met die arme beer? Kijk nu toch! Hij zit helemaal onder de slagroom en jam.'

Meneer Brown sprong verward overeind. 'Ik dacht dat-ie nogal honger had,' zei hij aarzelend.

Mevrouw Brown draaide zich om naar haar dochter. 'Zoiets gebeurt er nou altijd als ik je vader vijf minuutjes alleen laat.'

Judy klapte opgewonden in haar handen. 'O, papa, mag hij echt bij ons blijven?'

'Als hij blijft,' zei mevrouw Brown, 'dan zal iemand anders dan je vader voor hem moeten zorgen. Kijk toch eens hoe hij eruitziet!'

Paddington, die tot dat moment meer interesse had voor zijn gebakje dan voor de dingen om hem heen, merkte opeens dat er over hem gepraat werd. Hij keek op en zag dat mevrouw Brown er ook weer was. En dat ze een meisje met lachende, blauwe ogen en lang blond haar bij zich had. Hij sprong overeind, met de bedoeling om beleefd zijn hoed af te nemen. Maar in de haast gleed hij uit over de aardbeienjam, die op de een of andere manier op het glazen tafelblad terecht was gekomen. Heel even dacht hij alles en iedereen ondersteboven te zien. Wild zwaaide hij met zijn pootjes door de lucht en voor iemand hem kon opvangen, maakte hij een koprol achterover en belandde met veel gespetter op zijn schoteltje met thee. Hij sprong sneller overeind dan hij was neergekomen, want de thee was nog best heet, en hij stapte meteen in meneer Browns kopje.

Judy gooide haar hoofd in haar nek en lachte zo hard dat de tranen over haar gezicht rolden. 'Mama, is hij niet grappig?' riep ze.

Paddington, die het allemaal niet bijzonder grappig vond, bleef even met één pootje op de tafel en één in meneer Browns theekopje staan. Er zaten overal grote vlekken slagroom op zijn snuit en naast zijn linkeroor zat een klodder aardbeienjam.